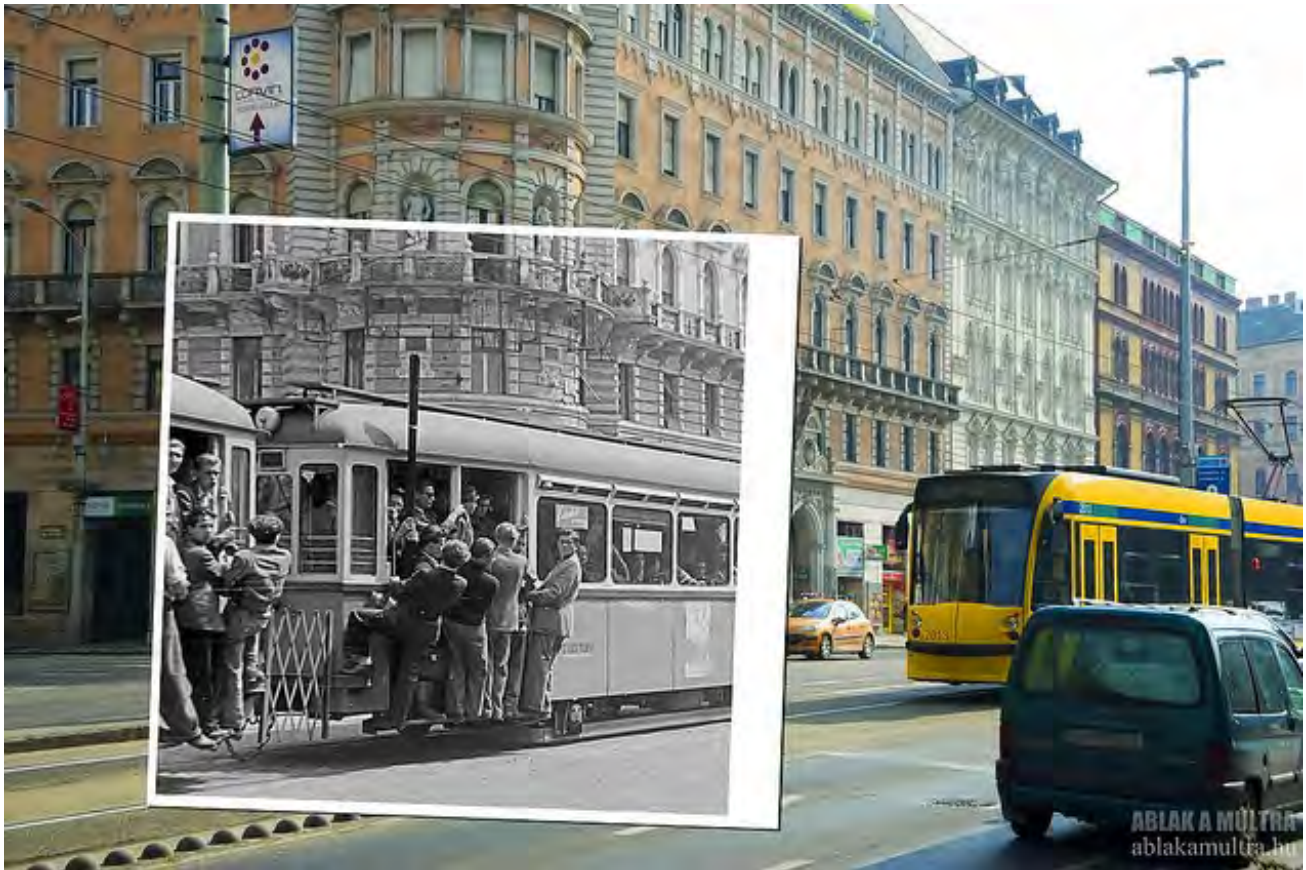

V. Buzás Andrea A SVÉD KIRÁLY BARÁTJA

Féreg némaságával siklik a Combino a körúton. Még a csúcsforgalom előtt vagyunk, de már nem látok ülőhelyet. Kis báméskodás után mégis észreveszek egyet. A kocsi mélyéből felbukkanó nő szintén a helyre pályázik. Meglát, kissé hátradönti felsőtestét, enyhén piccre áll, aztán szelíd kocogással a székhez startol. Leplezetlenül gyorsítok én is, közben rendületlenül mosolygunk egymásra. A nő hajszálnyival ugyan, de megelőz. Diadalittasan huppan az ülésre, én megbocsátó-elismerőn nézek rá. A mellette lévő ülésbe kapaszkodom, ő meg kibámul az ablakon, egykedvűen pásztázza az egyre duzzadó forgalmat.

- Magát már láttam itt...
- Tessék? – kérdezi, mert nem érti a szemközti ülésről motyogó férfit.
- Magát már sokszor láttam...
- Téved... Nem szoktam erre utazni – válaszol kedvesen, a férfi újra motyog valamit, amit most sem ért, de nem kérdez vissza, befejezettek tekinti a társalgást, újra kibámul az ablakon. De a férfi beszélgetni akar.
- Tudja, nem régóta élek itthon... – mondja, most már hangosabban.
- Hol élt eddig? – adja meg magát a nő, és visszafordul az ablakból. Csak most nézi meg alaposabban a férfit. Hetvenöt körüli, alacsony és szemüveges, haja gondosan oldalra fésülve, öltözéke zavarba ejtő. Könnyű, régimódi zakója szivarzsebében fehér, kifőzdes szalvéta díszszebkendővé hajtogatva. Viseltes nadrágján régi foltok nyomai, amúgy tiszta és élre vasalt. A szára hosszú lehetett, ezért valaki levágott az aljából, de nem varrta fel, a foszló szálak szabadon repdesnek a fényesre sikált félcipő fölött. Illetve valamikori félcipő fölött, mert – valószínűleg ugyanaz a kéz – orránál félkörben kivágva szandállá nyárasította. A férfi egyenes derékkal ül, kissé mereven, teste szinte nem is ér a háttámlához. Kezét két combja közé szorítja.
- Svédországban laktam – mormolja, szinte hangsúlyok nélkül. – Ismerem a királyt.
- Ó...!
- Szeretett engem.
- Ó...!
- Múlt héten is beszéltem vele.
- Kivel? – kérdezi a nő, és felsőtestét kissé előredönti, hogy jobban hallja a férfit.
- A királlyal. De tudja... már hiányoztak a gesztenyék. Ott laktunk, a városmajori templommal szemben. Az ablakom is a toronyra nézett. Láttá már a tornyát? Mintha hokedliket állítottak volna egymás tetejére. Anyuka azt mondta, a hokedliket az angyaloknak csinálták, hogy azon ücsörögjenek. Éjszaka ott lóbázzák a lábukat, és amíg alszom, Capitalyt játszanak. Apuka mindig mondta, hogy ez marhaság. Az angyalok nem játszanak kapitalista gyűjtögetőst. Inkább lórumoznak. Aki veszít, az repül az ablakomhoz, megnézni, alszom-e. Mindig számoltam, hány hokedli van ott fön. Szerintem tizenöt. De csak nyolcra lehet ülni. A legfelső hokedlin van a kereszt... Ismeri a Hüvelyk Matyit?

– Igen, persze.

– Apukával sokszor megnéztük... Minden vasárnap kísértünk a Majorba... Nagy díszkút tetején állt a Matyi. Félgömb alakú díszkúton... Nem olyanon, mint most... *Minek is rakunk mi tüzet, hogy magunk melegdjünk mellette? Ismeri?*

– Igen, egy időben kívülről fújtam én is. Sokszor olvastam a fiamnak.

– *Sokat jártam a világban, sokat láttam, sokat tapasztaltam, de most már itt maradok veletek életünk fogytáig...* Valahogy így volt – mondja a férfi intonáció nélkül, monoton hangon.

– És mikor ment Svédországba?

– A kitörés után apukával láttuk, ahogy a Széll Kálmán térről hordták fel a hullákat. A Majorba temették őket. A tornyot is lebombázták... Talán '42-ben... Arra nem emlékszem, csak két éves lehettem. Különben hamar visszaépítették, biztos az angyalok miatt... A Matyi is találatot kapott. Restaurálták, de aztán ellopták a színesfém tolvajok. Még '82-ben. Mert bronzból volt a Matyi. Egy ideig a Vidámpark előtt is állt. Látta ott? Mindig megnéztük a fiammal...

– A fia itt lakik a közelben? – kérdezi a nő.

– Ó, nem, messze...

– Svédországban?

– Oda egyedül mentem. A feleségem kapta a lakást a gyerek miatt... Aztán odaköltözött az a férfi is... Én meg nem akartam máshol lakni... Inkább elmentem a Boldihoz Stockholmba... apuka barátjához. Boldi'56-ban ment ki. A Nyúl utcában volt műhelye. Nagyon jó cipész volt, egy művész. Cipésműhelyben dolgozott Brommában is...

– Brommában?

– Igen. Az egy városrész Stockholmban... Luxuscipőket csináltak ott a legfinomabb bőrökből. Cápabőről, alligátorból, még struccbőről is... Odavitt engem mindenesnek, közben svédül tanultam... *God eftermiddag, Frun!* Már a fiamé a lakás, az övé lett, amikor a feleségem meghalt... Most megint ott lakom. De mire visszajöttem, ő elment... Akkor ment el, amikor a Matyi visszajött. Mert visszahozták a Matyit a Majorba. Már kőből van... A kő nem kell a tolvajoknak.

– Hová ment a fia?

– Angliába.

– Gyakran hazalátogat?

– Ritkán.

– És maga volt már nála?

– Hívtam... de nem megyek! – Hirtelen zaklatott lesz, mintha vitatkozna valakivel. – Innen már sehová...

sehová...! – kiabálja, közben nyüszögő hangot ad, és a felsőtestével erőteljesen himbálózik. Előre-hátra, előre-hátra.

– Kérem... – mondja a nő meghökkenve, tanácstalanul rám néz, de a férfi hirtelen megnyugszik, a himbálózás is lelassul.

– Most is haza sietek. Aztán majd kísétálok a Matyihoz.

– Haza?! A Major az ellenkező irányban van.

– Erre kell mennem.

– Akkor most nem hazamegy?

- De, hazamegyek.
- Nézze, ha haza akar menni, akkor a következő megállónál le kell szállnia, mert már Pesten vagyunk, a Nyugatinál. Vissza kell fordulnia.
- Még egy kicsit megyek ezen...
- Jó. De aztán vissza kell fordulnia.
- Még megyek ezen. Tavaly különben itt volt nálam...
- Ki?
- A király. Meg a családja.
- És... hogy érezték magukat?
- Jól. De tudja... én már nem megyek vissza. Innen már sehová... – mondja újra, és megint himbálózik.

Időközben megtelt a villamos. Lepasszírozom magam a tömegeből, a járdáról még visszanezék az ablakon át a svéd király barátjára. A nő egy pillanatra felém fordul. Biccentéssel búcsúzom tőle, közben magas, szőke nőbe ütközöm.

- Diána vagyok... Megismer? Ne gondolja, nem szoktam én kéregetni, de most... Segítene rajtam? Itt ez a gyerek is... – mondja, és maga mellé néz, az üres aszfaltra.
- Maradj csendben! Nem látod, hogy a néivel beszélek? – kiáltja törzsét kissé előre döntve, ahogy gyerekekkel beszél az ember. Aztán kiegyenesedve megint rám néz. – Szóval... Ki tudna segíteni...? Bármennyive!

fotók | ablakamultra.hu | fortepan.hu | flickr.com